Ročník IV. (IX.) Duben r. 1937. Číslo 3.—4.

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.
Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

E. Nevečeřal.

Slovíčko o SČM.

(Dokončení.)

Když přemítáme hlouběji nad prácí ve veškerých sekcích, přicházíme k závěru, že se nám čehosi v nich nedostává, čehosi, co by rozptýlené myšlenky a zájmy, vyniklé různorodou prácí v sekcích, pojilo v jeden celek a zároveň tvořilo podstatu toho, co bychom chtělí pohledávat v samé idei SČM. Musí to být tedy něco zvláštního, co by působilo mocně na cit a posilovalo vůli, zkrátka co by vytvářelo charaktery. Předpokládám, že k tomu by spěly zvlášť pořádané schůze mládeže, jež by se měly konat aspoň jednou za týden, na něž by se dostavovali vždy všichni členové odboru (a kromě těch přicházeli by tam navštěvou nahodilí hoste, aby poslechnout a třebas, když se jim zalíbí, navštěvovat stále každou schůzí). Musejí být pravidelně pořádány, chceme-li aby Sdružení bylo živým tvorem a nikoliv aby existovalo pouze na papíře.

Na program každé schůze skládat se budou hlavně přednášky o různých tématech (s tím však, aby převládala v nich látka z vlastivědy československé, z potřeb hospodářských a vědomosti aktualní, jichž požaduje duch doby neb místní potřeby), básně, čtení důležitých neb zajímavých článků z novin a z knih, diskuse o přednášené věci neb volná rozprávka. Přednášky měli by připravovat po řadě všichni členové a spíše vyhlašovat z paměti než čísti. Zprvopočátku mohou to být kratičké, třebas jen v několika větách vyslovené, zajímavé zprávy z časopisů (na př. z „Mladého světa“, z „Mládí“, z „Hlasu Volyně“) neb z knih. Jen aby přerazit první ostych u toho, kdo je zcela neuvyklý tomu a proto nesmělý ve veřejném vystupování. Připravování přednášek a samo přednášení, podobně jako divadelní vystupování na jevišti, vytváří sebedůvěru, sebeovládání, odvahu k veřejnému vystupování, vzdělává jazykově; před činností divadelní ma tu přednost, že nutí jednotlivce do soustředění myšlenek a do práce tvůrčí, při níž důležitou úlohu hraje vůle, onen přední činitel sebevýchovný. Po první dosti podařené přednášce přichází chuť, aby to zkusit po druhé, a po delší přednášce, která vyžádala si již opravdu dosti dlouhých příprav, pozorného přemýšlení, soustředěné duševní práce, nástává radost z vykonaného díla a zároveň začíná všecko zajímat, o čem se jedná ve Sdružení. Práce těší. A zvláště, když je to práce v části aspoň tvůrčí a nenucená.

Velikou úlohu na schůzích koná zpěv. Jednohlasé, prostičké písně národní (písně umělé samozřejmě také, jsou-li přístupné), zpívané však upřímně, oddaně, celou svou bytostí, přímo divadelně odehrávané, zpívané otevřenými, jadrně vyslovujícími usty, vyvolávají jarou náladu, chuť k životu a k činu, jindy touhu po něčem lepším v neznámu.

Dobře je číst na schůzi něco krátkého a povzbuzujícího. Mohou to být na př. životopisy slavných lidí, dobré, se zdravým jádrem povídky, články z novin. Každá taková schůze měla by mít ráz kusu vykonané dobré práce. Na schůzích těch projednávalo by se také způsob pořádání divadel, slavností, jarních výletů se spěvy, hudbou a tanci do volné přírody, výlety do sousedních odboru SČM neb ještě jinde s určitým, předem připraveným programem, činilo be se přípravy k sjezdu mládeže a t. d.

Účel schůzí mládeže, jak vůbec SČM, musí být mládeží náležitě pochopován. Ne jako romantické schůzky pro žert a pro zasmání, nýbrž jako životní školu svého druhu, ze které chceme všichni pro sebe získat životní moudrost a vyspělost. Sdružená mládež musí vidět jasný cíl před sebou, ke kterému bude směřovat, neboť SČM musí být organisací, jež se „bude vyplácet“. Je to vznešený cíl, je to vzácná kořist, jakou se za žádné peníze nekoupí. SČM má vychovávat lidi poctivé, rozumné a praktické v smýšlení a jednání, přímé, podnikavé a hlavně: čilá činnost na schůzích mládeže naučí jednotlivce těšit se z práce, vidět v ní tvůrčího ducha, jenž stále všecko kolem sebe zdokonaluje, vytvoří v něm radostný pud po sebevzdělání. Do Sdružení vstoupí jen člověk moudrý, práci v něm konat bude svědomitě ten, kdo chce vše lépe znát, chapat, víc vědět a víc umět než někdo jiný. Takový mladík neb dívka nebude litovat několika zlotých, jež vydá ročně na svoji milou organisaci, rodiče zas jejich tím méně by litovali, naopak těšit je bude, že děti přestávají utrácet zbytečně peníze, poněvadž je už ty zbytečnosti přestávají lákat, poněvadž je více zajíma hodnotná kniha, zpěv, hudba, řádná společenská hra, než na př. užívání lihových nápojů a podobné tomu staré náhražky zábav.

V každém odboru SČM mládež, to se ví, bude se chtít pochlubit zvýšenou činností buď to na jevišti, buď na schůzích a výletech, buď v dopisování a p. Představmé si ku příkladu, že jeden odbor mládeže navštívil sousední odbor a překvapil jej svým programem, jejž si připravil k výletu.

Myslím, že by to byl nejúčinnější způsob propagování myšlenky SČM.

Jen k činu a všecky sny mohou být uskutečněny jako v pohádce. Svět se přece mění a nejedna pohádka stala se již skutkem. A teď prý vejce je nad slepici chytřejší. Věřme v sílu a

schopnosti mládí. A konečně! Když šestileté dítě dovede za čtyři měsíce z vlastní chuti přečíst slabikář a to jen díky své vytrvalosti zvýšované každodenně hrdým chtěním předehnati jiné děti, to tím více dokáže jinoch, jenž jest s to konat divy, když ke svému chtění připřáhné ještě celou sílu své vůle a trpělivo ti. SČM musí umět vykonat to, čeho nedovedli staří. Musí být jakoby výbušnou látkou, jež rozsadí rázem ledový povrch netečnosti a v lidech rozhostí se konečně dlouho očekávaná vláda světla.

Z mých toulek po Argentině.

V roce 1932 po ukončení sklízně kukuřice jsem seznal, že na ni poměrně málo vydělám a že mi to ani na živobytí nestačí. Práci najít nebylo možno žádnou, neboť to byl nejkritičtější rok v Argentině. Můj společník, Jihoslovan, mne těšil, že má na severu známí farmáři a prý se tam právě načíná druhá sklizeň kukuřice. (Na severu Argentiny se kukuřice seje a sklízí dvakráte do roka.) Ujednáno že tam pojedeme. Od Cordo by jsme tam měli však příliš daleko. Peníze jsme si zašili do nohavice, aby nám nebyly cestou ukradeny. Na nádraží jsme se nepozorovaně dostali do nákladního vlaku a jedem. Z vlaku při jízdě nás nikdo nevyhodí.

Kdybysme zaplatili osobní vlak, jistě by nám na jídlo nezbylo nic, třeba si proto pomáhat jak to jde.

Na některých nádražích se vyskytly různé překážky, takže nám cesta trvala několik dní.

V Santa Fé jsme přesedli na francouzskou dráhu a jeli jsme do městečka Escalada. V centru tohoto malého městečka bylo asi 5 zděných domů, ostatní jsou ranča lepená z bláta a trávy Odtuď že půjdeme pěšky po čakrách (farmách)

Dověděli jsme se, že druhý den bude v Escaladě „Comité“, to jest hlasování a hody. Zůstali jsme neboť jsem chtěl tu slavnost, o níž jsem tolik slyšel, vidět. Večer jsme šli do města. U jednoho zděného domu před vchodem stál hlouček lidí, šli jsme tam rovněž. Na dvoře, obehnaném zdí, několik mladých mužů topilo oheň. Vedle byly poraženy tři kusy hovězího dobytka určené na „Comité“.

Než ohně dohořely, kusy byly vyuzeny a rozpůleny nebo rozčtvrceny, řežavé uhlí rozhrnuto a na něj hozeny železné brány. Maso i s kůží bylo dáno na brány se péct.

Druhý den již z rána se toulaly do města hloučky lidí, pěšky, na koních nebo vozech. Před polednem se začalo „Comité“. Na jedné straně staly 2 stoly s urnami, okolo nich přecházeli úředníci, v koutě u zdi byly narovnány hromady masa pečeného na branách a v pytlích chleba.

Tak zvaný „Dueño del Comité“ (hospodář slavnosti) krájel kůsy masa, jejž s chlebem podával tomu, kdo byl nejblíže. Vedle pomocník naléval víno. Lidé se tlačili, mačkali, nadávali, vše se mísilo v jeden lomoz.

Na zdi i na stromech seděly umazané, otrhané nebo i úplně nahé děti, natahovaly ruce a křičely na Dueño del comité. „Don Chuan, deme un pedesito!“ (Pane Jene, dejte mi kousíček.) Za chvíli bylo viděti účinky vína. Tu i tam se již váleli opilci, jinde se vadili, u stromu seděl již starší člověk, pokoušeje se vstáti, leč nemohl, cosi blabolil čemu nebylo rozuměti, až jsem zachytil slova: „Al gran pueblo Argentino salud!“ To zpíval argentinskou národní hymnu.

V té tlupě stál rovněž jakýsi tulák evropán a natahoval ruku pro porci masa a volal: „Don Chuan, Don Chuan!“. Leč don Chuan jako by ani ne-

Z dob dávno minulých.

(Pokračování.)

Mezi tím, co se po Dětřichovi marně v hradě scháněli, prodíral se tento lesním houštím opatrně ku předu. Šlo mu to pomalu neboť sníh se pod nohami bořil a husté křoví zatarasovalo mu cestu. Leč on toho nedbal. S jistotou člověka, konajícího podobnou cestu často prodíral se vpřed.

Konečně se ocitnul na jakési mytince, uprostřed níž stanul. Rozhlédl se kolem a pak lehce třikráte hvízdl. Za okamžik ozvalo se podobné hvízdnutí proti němu. Hvízdl jednou dlouze, načež se křoví rozhrnulo a proti němu se objevil jakýsi obr, ozbrojen těžkým mečem. Popošel k Dětřichovi a podal mu pravici, načež mu kynul, aby jej následoval. Ten šel za ním. Prodírali se znovu křovím hezky dlouho, až se dostali do jakési rokle, uprostřed níž byla chatrč, zrcubena ze silných klád. Lupič zase táhle hvízdl, a když se ozvala podobná odpověď od chatrče, vedl Dětřicha do vnitř. Vešli do velké jizby naplněné kouřem. Uprostřed plápolal oheň a dým odcházel částečně otvorem ve stropě. Kolem ohně sedělo a léželo několik chlapů a čemusi se divoce chechtali. S příchodem Dětřicha všichni umlkli a od ohně povstal jeden a ukázal mlčky na dveře v levo, kamž sám také zamířil. Dětřich šel za ním, obr zůstal u ohně.

„Přinesl jsi slíbené?“ otázal se lupič.

„Ano, náčelníku,“ odvětil Dětřich a vyňav z zaňadří objemný váček podal jej náčelníkovi lupičů

Tento přesvědčiv se, že je to čisté zlato, vhodil jej do těžké dubové skříně, nad níž víko zase přirazil.

„Tak a teď mi pověz, jak mám celý plán provésti,“ žádal Stafger.

„Ztra jako obyčejně vyjde si Zdeněk s hradními chlapci z hradu. Jde až dolů k řece. Tam musíš čekati se svými lidmi. Zajmeš jej i se zbrojnošem a odvedeš do Německa. Tam jej kdesi necháš. Do Čech se nesmí více vrátit, sice by zmařil můj plán. On nechce býti na hradě, nuže nechť si tedy není. Já však zůstanu na něm pánem. On, ale musí ihned pryč, než doroste, sice by provedl nějakou pitomost. Potom odstraníme také starého Prokopa, nepůjde-li ovšem sám“ Dětřich se škodolibě ušklíbl.

„Dobře, dobře!“ zařehonil se lupič a poplácal Dětřichovi na rameno, „Všechno bude dobře, jen dost zlata uchystej!“

V.

Prokop večer nemohl usnouti. Dlouho přemýšlel o tom, co dnes slyšel od Pavla. Ta divná zvěsť jej vyvedla úplně z rovnováhy. ó, kdyby tak žil pán — jejich tatínek — ten by brzy Dětřicha zkrotil, zasteskl si ubohý stařeč. Jak toužil už po tom, aby byl zase den, aby mohl pomluviti s Dětřichem.

Když přece se po celonočním bdění dočkal rána, kázal si přivolati Dětřicha. Ten však dlouho otálel, než se rozhodl vkročiti do jizby starcovy.

slyšel — nic nedával.

Když se již lidé tak necpali, šel don Chuan si stranou zakouřit. Za jeho nepřítomnosti policejní komisař uřízl kus masa a podal onomu tulákovi. Na to se vrátil don Chuan a osopil se na komisaře, že se opovažuje rozdávat maso, on že je dueňo a ne komisař a ne právě vybranými slovy nadával komisaři, při tom zase rozdával máso dále.

Na stůl vystoupil jakýsi úředník a začal řečnit. Jen začal mluvit, a již všichni křičeli: „Vivat, vivat!“ —

Když bylo hlasování skončeno, vyšel z jednoho ranča don Chuan. Jeho práce byla již ukončena. Rozhlédl se a uviděl u stolu státi komisaře s úřednictvem. Zavolal na něho a vrátil se do ranča. Komisař jej následoval. Když chtěl překročiti prah, dueňo del comité vrazil do něho nůž. Komisař ještě uchopil revolver a rozlehly se tři výstřely... Komisař zkácel se na jednu stranu, a dueňo na druhou.

Tím se zakončilo hlasování v Escaladě.

Kdož ví, byl-li tak uražen dueňo, že komisař rozdávat bez jeho svolení maso, nebo to byla politická zášť?

Druhý den jsme se pustili na čakry, kde jsme dostali práci u jednoho Itala.

„Argentiňák.“

Mládeži piš.

Naše milá Zornice, jseš jak opravdová zornička, po tvém vyjití se přivalejí mraky a zase tě není vidět. Tyto mraky jsou asi naše liknavost a nechuť ku psaní. Jest to věru žalostný zjev: na tolik tisíc českých obyvatelů, jest tak málo osob píšících do naší Zornice. Vídáme jen pár podpisů, stále stejných. Všechna čest a chvála tak houževnatě vytrvalým pracovníkům! Nemáme li se však rdíti my všichni ostatni, že nečinně přihlížíme. Jak něco málo osob nese na svých bedrech to plahočení a všechnu starost, aby bylo co otisknout, čím vyplnit ty dva listy? Pohleďněme ku příkladu na „Mladý Svět“, co tam je dopisovatelů! V každém čísle vidíme stále nové a nové podpisy.

K vám se obracím, milá mládeži; pište všichni, kdo na co si vzpomene! Vždyť tolik různých příběhů se stává a jest to zajimavé něco zvědít a mnohdy i poučné.

Dnes snad žádný nemůže řici, že neumí psáti. To není jako dříve, když se učilo jen rusky: často bylo viděti psaní psané ruskou azbukou česká slova. A co bylo dělat, když ruské písmo je k českému tak málo podobné. A každý neměl tu schopnost aby se sám naučil psati a jiné příležitosti k tomu třebas ani neměl, neboť, třeba k české knize nepřišel za celý čas. Dnes, když se v některých vískách i nevyučuje česky, tak se vyučuje polsky a toto písmo se již málo různí. A když někdy napišeme to i s čárkou neb s tečkou než mělo být, co na tom, jen když se to dá přečist, ty naše chyby žádný nevyzradí. Pan redaktor je jistě hodný a i když si někdy pohodí hlavou a nebo se usměje, my to vidět nebudeme a proto se červenat nemusíme. A aby se s chybami netisklo na to zase dají pozor také hodní páni sazeči. A proto jsme docela kryty: můžeme psát jak umíme. Proto mládeži, směle píš, kdo jak umíš a co víš! Ať ta naše Zornice nevychází jednou za uherský měsíc, ale aspoň každý druhý týden! Věra Bohatá.

Poznámka redakce: Každý i sebemenší článek od našich čtenářů nám činí potěšení. Je-li potřeba, tož si článek opravíme jak pravopisně tak i slohově a nic se na pisatele nezlobíme. Zlobí nás spíše to, když mezi došlou poštou není žádné psaní a není co opravovat.

Konečně vešel a zůstal přimračen státi u dveří.

Prokop seděl u dubového stolu a chvíli se tvářil, jakoby příchozího ani neviděl. Trapná chvilka mlčení zdála se Dětřichovi věčností. Přešlápl z nohy na nohu a okašlal. Prokom na něj pohledl dlouhým, jak šíp ostrým pohledem, který vnikal mu hluboko do duše. Mladík sklopil oči.

„Hezky, synku, hezky,“ zahovořil Prokop, „pěknou společnost našel si panic z hradu! S lupiči se bratříčkuješ, své cti hambu činíš! Ó, kéž bych se byl této chvíle nedožil, abych nemusel viděti, kterák syn pána, jemuž, jsem celý život věrně a poctivě sloužil, kterak jeho syn se zapomenul. Ó, běda.“ Stařec třesa se rozčílením, chopil se za hlavu. Pojednou prudce pokročil proti Dětřichovi a uchopiv jej za rameno, zalomcoval s ním: „Pověz jaký nekalý úmysl máš, že se družíš s onou cháskou? Mluv!..“

Než mohl však Dětřich něco říci strhl se náhle na nádvoří jakýsi křik. Bylo slyšet dětské zděšené hlasy a křik zbrojnošů. Prokop pustil Dětřicha a podběhl k oknu. Než zpozoroval co se děje, vřítil se do jizby Pavel a spěšně hlásil: „Prokope, Zdeněk zmizel. Vyběhl ven z hradu s chlapci. Pojednou mezi ně vrazili jacísi ozbrojenci, Zdeňka uchopili, a zmizeli s ním v křoví.“ —

„Blesky boží!“ zaupěl stařec a sřítil se k zemi. Pavel k němu podskočil. „Pomoc, omdlel!“

Lide, kteří se sem za ním nahrnuli, pomohli mu vzkřísiti nebohého starce. Občerstviv se douškém vody, posadil se do lenošky. Jeho oči někoho hledaly. —

„Kde je Dětřich?“ zašeptal.

Pavel se ohlédl. Po Dětřichovi nebylo ani stopy. Využiv zmatku, zmizel z jizby.

„Pavle, seber lidi a půjdem za lupiči; Zdeňka jim nenecháme, kdybychom měli jíti za ním na konec světa.“ Stařec už zase vstal a spěchal ke stěně, kde visel jeho meč. Opásal se jim následován Pavlem i ostatními lidmi vyšel ven.

Zde byl hluk a křik. Když se Prokop objevil, všichni rázem utichli, jako by čekali jeho povel.

— Přátelé, kdo zdráv a silen nechť jde se mnou za lotříky, pro našeho milého Zdeňka,“ jeho hlas byl zase zvučný a mužný.

Za chvíli vyjel Prokop v čele tlupy ozbrojenců z hradu; jemu po boku jel Pavel.

„Všickni s námi nejedou,“ zašeptal Pavel.

„Vidím,“ odtušil stařec, „jsou spolčení s Dětřichem, neboť věřím, že dnešní neštěstí jest jeho dílem, dodal již zasmušile.

Dlouho pátrali — ale marně. Stopu sice našli, ta je vedla do lesa, tam jim však zmizela na uježděné cestě. Ke všemu začalo hustě sněžit.

„Vše je ztraceno,“ zaupěl Prokop. Pojednou se vzpřímil na koni, zahrozil mečem směrem k hradu a zvolal: „Střez se, mladá zmíje! Já dříve neustanu, dokuď Zdeňka nenalezu ale pak se vrátím a ty se mi ze svého činu zodpovíš!“

Ukryl meč a otočiv koně jemuž stiskl boky, následován Pavlem a zbrojnoši, zmizel v lese.

(Dokončení.)

Hlídka SČM.

Trochu číslic z naši organisace.

K 1. lednu 1937. měli jsme u nás na Volyni celkem už 12 Odborů SČM. Vidíme, že snad to není s naši mladou organisaci ani tak špatné, jak se zdálo. Odboru pomalu avšak jistě přibývá a rovněž práce v nich pokračuje — někde méně někde zase více se mládež činí.

Počet členstva na 1.I. 1937. činí:

Chomouty	20 členů	Sklíň	14 členů
Újezdce	20 "	Jezírko	15 "
Ulbarov	50 "	Buršovka	14 "
Sedmihrany I.	30 "	Bocánovka	10 "
Sedmihrany II.	10 "	Hušť-Józefin	15 "
Moskovština	26 "	Kněhynky	20 "

Celkem tedy 244 členy. Jsou však ještě jiné Odbory, které se teprve zakládají. Vyzýváme mládež v oněch místech, aby si s utvořením Odborů pospíšili, a řádně se přihlásili u instruktora SČM. (J. Mojdl, wieś Chomąt, pocz. Warkowicze.) a rovněž nám do Zornice aby o sobě něco napsali.

***

Dovolíme si uveřejniti účetní zprávu instruktora SČM. za rok 1937.

I. Příjem:

1. Členské od Odboru	Zl. 49,25
2. Za pohlednice a jiné příjmy	" 18.49
celkem:	" 67,74

II. Vydaní:

1. Kancelářské potřeby:	Zl. 12,35
2. Poštovné:	" 19,95
3. Cestovné:	" 10.—
4. Pohlednice z ČSR.	" 7.—
celkem:	" 49,30

Pozůstalo v hotovosti na 1937 rok Zl. 18,44. Dopisů bylo za 1936 rok odesláno 50, — obdženo 40. Za uplynulý rok byly uděleny dvě knižní odměny za práci při organisování a bylo vykonáno 30 návštěv v Odborech.

Rozmanitosti.

Škrkavka koňská

žije déle bez kyslíku než s kyslíkem. Přírodopisci konali s ní pokusy. Shledali, že žije v roztoku bez kyslíku, nasyceném kysličníkem uhličitým, 40 až 70 hodin. V témže roztoku, nasycenem kyslíkem, však jen 25 až 50 hodin.

Pavouk, který chytá ještěrky.

V Indii je pavouk, který sice také dělá sítě a chyta do nich hmyz, ale hmyz nesní, nýbrž čeká, až se na ten hmyz vrhne ještěrka. Ještěrku obalí, smrtelně ji kousne a pak klidně hoduje. Asi na týden je pavouk nasycen.

Proč jsou velikonoce pohyblivými svátky.

Velikonoce p tří k těm svátkům, které nemají stálou polohu v kalendářním roce. Jak je jistě každému známo, jejich pohyblivost je podmíněna měsíčními fásemi: Boží hod velikonoční připadá na první neděli po prvním jarním úplňku.

Astronom by řekl, že nestálost velikonoc plyne z rozdílu kalendáře měsíčního a slunečního, z toho, že sluneční rok nemá celistvý počet lunací. Co nás však nejvíce zajímá, je okolnost, proč se vůbec zbytky měsíčního kalendáře dostávají do kalendáře církevního, když tento je veskrze kalendářem slunečním. Vysvětlení musíme hledati v původu velikonočních svátků, v raných dobách křesťanství.

O velikonocích oslavujeme velikou smrt Syna Božího, Ježíše Krista. Z evangelií víme, že Kristus zemřel v době kolem úplňku, k židovské slavnosti passah. Ta je právě evangelickou poslední večeří Páně. Tato slavnost však není nic jiného, než oslava prvního jarního úplňku. Kristova smrt klade se právě na první den passahu, na sobotu 15. nisanu židovského kalendáře. V den Ježíšovy smrti připadl na 15. nisan i židovský svátek sabbat. To bylo pro slavnosti vždy nemilé, proto Galilejci oslavovali v těchto případech první den passahu již v předvečer sabbatu.

Pohyblivost velikonoc ovšem církevní tradicí zůstala zachována až do našich dob, třebaže z duše lidu již dávno vymizely poslední vzpominky na židovské slavnosti, ke kterým ostatně nemají dnešní křesťané žádného vztahu. Jediným ohlasem židovských svátků zůstal však dosud velikonoční beránek, ten beránek, bez kterého je passah nemyslitelno.

Velikonoce se neztotožňují úplně s židovskými svátky. To je důsledek toho, že polohu našich svátků určuje boží hod. Ten je až po Kristově vstání z hrobu, tedy až po úplňku. Proto Boží hod velikonoční je první neděli po po prvním jarním úplňku, a ovšem též první neděli po prvém dnu passahu. Tím velikonoce poněkud kolem židovských svátků kolísají.

Jazykový koutek

Budeme dělati při psaní méně chyb, když si zapamatujeme, že po souhláskách k, h, ch, r, píšeme vždy y. Také na rozdíl od polského píšeme jinak zkrátky a sice takto: ČMŠ., SČM., SKM., KČT., tedy: velká písmenka za sebou a za nými teprvé puntík. F.

Veselý koutek.

Vtip Frydrycha II.

Frydrych Velký měl zvlaštní slabost k jistému Praunovi, členovi dvorní kapely, který v krá ových mladých letech jej učil hudbě na flétu.

Jednou večer v paláci Sans-Soue když všickni byli už shromážděni a chyběl pouze Praun, Frydrych chtěl mu provésti nějaký žert. Na kousku papíru napsal: „Praun jest osel. — Frydrych II.“ a položil jej na pulpit, při němž měl Praun hrát.

Když Praun konečně přišel, spatřiv lístek, klidně jej přečetl a vstrčil pod noty. Klid Prauna rozčílil krále a zvolal: „Praune, slyš! Nenalezl jsi lístek na pulpitě?“

„Ano,“ — klidně přisvědčil Praun.

„A nechceš jej přečíst?“ — naléhal Frydrych.

Praun vyňal lístek z pod knihy a s patřičným akcentem přečetl hlasitě:

„Praun jest osel, Frydrych — druhý“...

Fk.